

Вересень 2023

Акцент!

Читайте у випуску:

- Інтерв'ю із С.Тихоненком
- ОРГАННА ПОДОРОЖ ГАЛАКТИКОЮ ЗВУКІВ!
- Музика у вирі війни
- В єдності наша сила
- Найвеличніше з мистецтв

СТЕПАН ТИХОНЕНКО: «БЕЗ КОРЕНІВ МИ – ПЕРЕКОТИПОЛЕ»

Фрески у Горянській ротонді.
Фото: Замки та храми України

Можливо, Ви відвідували Горянську ротонду на околиці Ужгорода і споглядали старовинні фрески в ній? Однією з них є вражаюча фреска, що зображує янгола з музичним інструментом. Саме вона привернула увагу Степана Тихоненка – майстра, який вирішив «оживити» вієллу, котру тримає у руках янгол. Напередодні презентації цього унікального проєкту – «Горянська вієлла» – мені вдалося дізнатися багато цікавого з життя ужгородського майстра з виготовлення копій старовинних музичних інструментів.

– Відомо, що Ви за фахом – медик. Коли Ви відчули потяг до музики?

– З музикою я пов'язаний усе життя. Я закінчив Ужгородську музичну школу по класу баяна в 1968 р. у Михайла Керецмана. Грав у оркестрі народних інструментів музичної школи і в об'єднаному оркестрі училища і музичної школи наприкінці 60-х років. З 14 років, після закінчення навчання у музичній школі, взявся за електрогітару і грав рок-музику.

Степан Тихоненко. Фото: YouTube

– Коли у Вас сформувався інтерес до старовинної музики?

– Медицина – дуже складна наука, що потребує вивчення напам'ять величезних обсягів даних, це дуже механістична робота, де мало логіки. І я нудьгував за музикою. Трошки займався рок-гітарою, брав участь у місцевих музичних колективах. Але цей інтерес

швидко відійшов, і я пішов брати приватні уроки класичної гітари. У цей момент я помітив, що у літературі для класичної гітари дуже багато музики лютневої, перекладеної для сучасного інструменту. Мене зацікавило: що це таке – лютня? (сміється). Так я почав цікавитися, не маючи лютні, бачачи її тільки на картинках. Врешті-решт, я купив собі першу лютню. Дуже поганенький був інструмент, але для перших експериментів, для перших кроків був достатній. Отже, лютнею я почав займатися ще в Сибіру.

– Ваш ансамбль "Castrum HUNG" є «родзинкою» музичної культури нашого краю. Де здебільшого можна насолодитися Вашою творчістю?

*Ансамбль "Castrum Hung".
Фото: [Закарпаття онлайн](#)*

– Наразі досить рідко. Останній раз ми виступали у Мукачівському замку два роки тому. У воєнний час, поки що,

виступів у нас немає. Короткі благодійні виступи я не враховую. Зараз готуємося до переможного фестивалю. Сподіваємось, що буде в нас перемога і ми зможемо його організувати. Великий виступ у нас востаннє був у 2019-у р. на фестивалі старовинної музики, котрий ми організуємо.

Ансамбль не має постійних учасників, ми запрошуємо вокалістів. Наприклад, вокалісти з «Cantus'a» брали участь в наших концертах. Також співає з нами на постійній основі Оксана Ільницька – заслужена артистка України, одна з перших, котра почала на Закарпатті співати давню європейську музику ще 30 років тому. Сподіваюсь, виступ «Castrum HUNG» можна буде почути на Різдвяному або Пасхальному концерті.

– Ви побували в багатьох європейських країнах, у якій(-их) з них відчувається найбільша зацікавленість старовинною музикою?

– Можу сказати, що останнім часом найбільше музикантів, які виконують старовинну музику, знаходиться в Швейцарії, Німеччині, Італії, Франції і Великобританії. Досить багато поціновувачів є у всіх

європейських країнах. Не можна списувати з рахунків наших сусідів-поляків, де дуже інтенсивно розвивається виконавство. В Угорщині вже менший інтерес, у Словаччині – ще менший. А в Чехії дуже розвинуте вокальне, інструментальне виконавство барокової музики, автентичне виконання на барокових скрипках, віолончелях, альтях, теорбах (великих лютнях), котрі застосовують при акомпанементі барокових творів.

Теорба. Фото: [varosh](#)

– Там це підтримується державою, чи це – виключно приватна ініціатива?

– Взагалі-то, немає міністерських державних колективів. Все це – приватна ініціатива, грантова підтримка, фестивальний рух. Наприклад, щоб виступити на фестивалі, гарний музикант-

професіонал, має отримати щонайменше від 500 до 1000 євро (з розрахунку на одну особу). І це вже є деякою підтримкою артистів. А у нас, здебільшого, безкоштовно виступають. Потреба у виконавстві і сприйнятті старовинної музики великі, адже церковних і світських свят дуже багато в Європі. Майже в кожній церкві можна почути старовинну музику: віольну, скрипкову, вокальну (старовинні мотети, мадригали). Тому, потреба на Заході найбільша. В Україні, на жаль, ця справа досить занедбана.

– Як Ви оцінюєте стан обізнаності зі старовинною музикою в Україні та в нашому краї?

– У нас професіонали цим не цікавляться. Єдиний професіональний колектив, котрий виконує старовинну музику – це камерний хор «Cantus» під керівництвом Еміла Сокача. У його репертуарі досить багато творів старовинної, барокової, іноді – й ренесансної музики. Про інших я не знаю. Можливо, десь по церквах співають. Наприклад, в греко-католицькій церкві Всіх Святих виконується старовинний

слов'янський ірмологіонічний спів (це старовинна музика наша, але грецького походження). Один із ініціаторів цього виконавства – Олексій Тулюк, колишній викладач музичного училища. Отже, є у нас зацікавленість, проте вона знаходиться на початковому етапі.

– Як Ви прийшли до ідеї майстрування музичних інструментів?

– Це дуже просто. Грошей не вистачає ніколи. Інколи краще зробити собі який-небудь простий інструмент, ніж купити його за великі гроші, котрих у тебе немає. Тобто, диктує це потреба. Крок за кроком, я почав робити спочатку найпростіші інструменти, потім складніші, відтак, дійшов до барокових скрипок, віол, лютні, арфи, вієлли та ін. І міг дещо продати з цих інструментів, але не завжди щастить.

– Чи цінуються ці інструменти?

– Звичайно. За кордоном все це цінується. Чим кращий інструмент, чим він дешевший, тим швидше його придбають. Треба робити якісно і дуже дешево. Якщо ми могли б виготовляти їх за 100 гривень, то ці цінні інструменти у нас розхапали б миттєво (сміється).

Але це – утопія.

Олексій Тулюк. Фото: [YouTube](#)

– Якими якостями має володіти майстер з виготовлення музичних інструментів?

– Я не професійний майстер, я не вчився цьому, я – автодидакт. Я самостійно вчився по Інтернету, запозичував досвід у деяких майстрів. Наприклад, мій перший вчитель – це Іван Яношович Петровці, скрипковий майстер з Мукачева, котрому нині 82-ий рік пішов. Другий мій вчитель, що дуже допоміг у професійному зростанні, це – Сергій Голубокий із Сільця (Іршавщина). Це – київський музикант, котрий здобув професійну освіту майстра в Польщі, працював скрипковим майстром 2 роки. Я вважаю його найосвіченішим, найяскравішим майстром. Згодом я придивлявся і до інших майстрів.

– Чи плануєте навчати когось своєму ремеслу?

– В мене не виходить ніяк. Зазвичай, починаю когось

навчати, але потім ініціатива в учня пропадає. Це дуже складна справа: треба купувати дерево, мати обладнану майстерню, треба сподіватись на продаж, тобто, робити якісно. На початках робити якісно не виходить майже ні у кого. Тому учні не витримують безгрошів'я, вважаючи цю справу безперспективною.

Можливо, коли закінчиться війна, молодь зацікавиться моєю роботою і прийде до мене. Я з радістю передав би досвід.

– Як, на Вашу думку, слід пробуджувати інтерес людей до старовинної музики і культурної спадщини рідного краю?

– Треба глибоко вивчати корені, у тому числі й музичні. Наприклад, можу сказати, що сьогодні я за підтримки Культурного Фонду України виконую проєкт «Радванська вієлла». Вієлла – це один із основних інструментів струнної групи доби Середньовіччя. Він був поширений по всій Європі. Цей інструмент зображений на фресці в Радванській ротонді. Але ж ми сьогодні не можемо відповісти, і я питаю Вас, як майбутнього теоретика: чи знаєте Ви, яка музика виконувалась в католицьких

церквах в XIV столітті на Закарпатті? Хто відповість на це питання?

Фото фрески у Горянській ротонді

– Не знаю.

– Бачите? Ми не знаємо, що тут відбувалось, для нас це – темний ліс. Поки ми не вивчимо свою спадщину, не з'ясуємо всі зв'язки з Європою, ми не усвідомимо, що ми – частина Європи. Я гадаю, що у католицьких церквах Закарпаття виконувались європейські мотети XIII–XIV ст., григоріанська монодія. Тобто, репертуар був обширний, і він має бути вивчений. Також ми не знаємо, якою була світська музика. Народну я собі можу уявити, її модель – троїста музика (скрипка, бубен). Але ж скрипки не було в XIV столітті, адже вона з'явилася в другій половині XVI ст. Отже, нам багато чого не відомо. Треба вивчити музику,

котра могла існувати тут, котра нас пов'язує з Європою, котра доказує, що ми – частина європейської культури. Існує стереотип, що в давні часи ми – дичина, дикий ліс, дике поле, де бігали лиш вовки. Але попри те тут стояли красиві храми, де співали красиву музику, існувала світська культура. Отже, це треба вивчити і популяризувати, пізнати те, що тут було.

– Чи маєте Ви які-небудь хобі?

– Моє хобі – читання з аркуша ренесансної літератури, відкриття нових публікацій ренесансної музики. Хочу наголосити, що ренесансної лютневої літератури приблизно в 5 разів більше, ніж сучасної гітарної музики. Ви навіть не уявляєте, який це об'єм і скільки ще необхідно пізнати.

– Які поради Ви б дали молодому поколінню?

– По-перше, цікавитись музичною спадщиною у найкращому виконанні, пізнавати західноєвропейську музику, бо ми є частиною цієї культури. По-друге, слухати більше якісної старовинної музики. По-третє, цікавитись музичною спадщиною Закарпаття, адже ми добре знаємо її з ХІХ століття, а про те, що тут було у ХVІІІ ст. чи раніше –

вам ніхто не відповість. Тобто, варто вивчати історію, культур, гру на інструментах.

Слід глибоко занурюватися в свої корені, бо без цих коренів ми будемо як перекотиполе. Як на мене, перекотиполе – це найгірший тип людей, що не мають своїх коренів, не мають усвідомлення своєї ідентичності. Музична культура – це елемент ідентичності. Усвідомлення своєї музичної ідентичності також дуже важливе для особистості, особливо для молоді. Не варто цікавитись лише рок-музикою, епоха якої вже відійшла, адже тепер немає таких великих ансамблів, як були «Stones», «Beatles». Це вже історія, перегорнута сторінка, котру можна при нагоді відкрити і послухати.

Віола. Фото: [varosh](#)

Фото з майстерні С.Тиханенко

Крім вивчення, нашу музичну спадщину треба популяризувати. До прикладу, в музичному коледжі має вивчатися курс «Середньовічне Закарпаття», так, як вивчають середньовічну архітектуру у художньому інституті. Якщо функціонували католицькі, православні церкви, то існувала і західна та східна виконавські традиції. Також заслуговує на увагу світська музика нашого краю. Наприклад, у Європі, у «Школі канторум» вивчають курс «Нотація», де опановують усі її види, починаючи з крюків, невм і т.д. Кожен випускник цієї школи розшифрує будь-який манускрипт, і, відповідно його зможуть озвучити сучасні музиканти.

Опановувати інструмент – це подвійна цінність, це синтез матеріального і духовного. До прикладу, скрипка – матеріальний артефакт,

виготовлений з дерева (явора, ялини і т.д.). Але в іншому вимірі – це духовний феномен, що несе в культурну цінність. Ваше молоде покоління має взяти ці ідеї на озброєння і працювати в цьому напрямі.

Рефлексуючи на тему почутого від п. Степана, я упевнилася, що захопленість улюбленою справою, бажання постійного самовдосконалення, жага до пізнання – це не лише те, що дає йому наснагу в житті, але й викликає велику повагу оточуючих, спонукає до активних дій молодих музикантів, запалює іскри творчих ідей. Щиро дякую співрозмовнику за щирість і відданість своїй справі!

Розмову вела Вікторія ГОДЬМАШ

ОРГАННА ПОДОРОЖ ГАЛАКТИКОЮ ЗВУКІВ!

Музика ніколи не буває не на часі. Я впевнена, що з цим твердженням погодиться кожен. У світі в якому ми живемо, інколи не встигаємо, не знаходимо потрібного часу, не помічаємо, або просто не виявляємо бажання «доторкнутися» до чогось вічного й неповторного. Інколи треба зупинитись і просто відчутти цінність того, що нас оточує. Ось і зі мною нещодавно таке сталося. Це трапилось 17 вересня о 17.00... Вперше за довгі 4 роки перерви ми можемо знову насолодитись таким дійством...

Фото: Лена Кругул

Переступивши поріг Закарпатської обласної філармонії, відчуваєш неймовірне піднесення: велична архітектура неомавританського стилю, вітражні вікна, крізь які пробиваються сліпучі промені сонця, і, звичайно – чаруюча музика, звучання якої полонить думки й відкидає від буденності та рутини у прекрасний світ мистецтва. Ти ніби розчиняєшся у цій атмосфері, відчуваючи велич моменту.

Від запаморочливого споглядання мене повернули до реальності величні органні фанфари – стартував XII Міжнародний органний фестиваль імені Наталії Висич. Цей фестиваль став своєрідною музичною візитівкою старовинного Ужгорода, приваблюючи і артистів, і поціновувачів музики прекрасною акустикою зали і гарним інструментом. Програма першого фестивалю концерту, а заодно – і відкриття 78-го концертного сезону Закарпатської філармонії, відповідала і солідності заходу, і очікуванням численної публіки.

Пролунали звуки органу, і ми перенеслися в епоху пишності, помпезності та вишуканості – епоху бароко. Музичним символом бароко є творчість геніального Йогана Себастьяна Баха. Тому не випадково з його шедеврів розпочався фестиваль. У виконанні Катерини Гаžo – лауреатки міжнародних конкурсів, солістки Закарпатської філармонії, прозвучали Прелюдія і фуга Es dur, Фантазія і фуга g moll та Хоральна прелюдія. Величний і повнозвучний тембр органу заворожував своїми регістрами, хитросплетіннями контрапунктів, яскравими контрастами ніжного,

елегантного, сміливого, потужного й стриманого звучання. Ти забуваєш про все навколо і поринаєш у магію звуків, які виконавиця «видобуває» з цього величного інструменту.

Фото: Закарпатська філармонія

Друга половина концертної програми збагачувалась виступом академічного симфонічного оркестру обласної філармонії під керівництвом заслуженої артистки України Вікторії Свалявчик-Цанько. Не лише стильовим, але й тембровим контрастом стала Увертюра до опери Карла Марії фон Вебера «Oberon», яка сприяла перенесенню слухачів у неповторну, барвисту та захоплюючу атмосферу раннього романтизму. Оркестрове звучання ніби «конкурувало» з органом, співставляючи розмірені педалі духових інструментів і легкі, грайливі ельфні мотиви скрипок.

Кульмінацією вечора став Концерт для органу з оркестром *g moll* Йозефа Рейнбергера. Ніжне звучання оркестру чудово поєднувалось з тихим, мрійливим звуком органу. Фінальна частина твору стала справжньою грандіозною вершиною свята,

наповнюючи присутніх величчю могутніх звукових міксів «короля інструментів» та тембрально наповненого оркестрового колориту.

Гадаю, кожен хто був присутній на концерті, провів цей вечір з неймовірною насолодою, проживаючи справжню одухотвореність від почутої музики.

Лена КРЕГУЛ

МУЗИКА У ВИРІ ВІЙНИ

Все, що складає основу духовного світу людини, – її світогляд, почуття, цінності – має відображення у музиці. Ба більше: музика описує не лише людські почуття, але й виражає емоційний відгук на різні історичні події. Війна завжди була частиною існування людства – це засвідчує мистецтво всіх епох, адже трагічні події минулого викликають яскравий, подекуди насичено-експресивний відгук у художніх образах. Зокрема, дві світові війни, голокост, сумнозвісний Бабин Яр, трагедія Чорнобильської катастрофи...

Їхня інтерпретація була і буде надзвичайно важливою для соціуму і в плані рефлексій на пережиті події, і в якості пам'яті нащадкам про епохальну добу. З мистецьких здобутків попередніх епох можна пригадати твори Ф.Шопена, велику частину яких він писав під впливом революції на Батьківщині, 3-тю симфонію Л. Бетховена, яка спочатку була присвячена Н. Бонапарту й ідеям Великої французької революції.

Після Л.Бетховена симфонізм стає провідним принципом, що здатний глибоко розкрити картину дійсності. Наприклад, у музиці ХХ століття завдяки геніальним симфонічним полотнам Б.Лятошинського, А.Онеггера, Б.Бріттена, Є.Станковича, А.Хачатуряна, ми глибше занурюємось у трагізм тих подій, можемо відчути біль і жах, що закарбувалися у пам'яті багатьох поколінь. Складні жанри митцями обрані не випадково, адже завданням цих творів було по-філософськи й потужно розповісти про те, якою неймовірно складною була дійсність. Проте, масштабні твори потребують багатьох років праці. А сучасна швидкоплинна дійсність віддає перевагу мініатюрним формам, зокрема –

пісні, віддавна притаманний ментальності нашої нації.

«Українська пісня – це геніальна поетична біографія українського народу», – висловлювався Олександр Довженко. І підтвердження цим словам ми можемо знайти в національному фольклорі. Він є надзвичайно багатим: це скарбниця календарно-обрядової й родинно-побутової творчості. На додачу, держава з такою складною, драматичною історією не могла обійти стороною воєнну тематику, тож і тут ми маємо музичні зразки пісні-реквієми (як от «Козака несуть»), епічні балади, кобзарські думи, музика провідів до війська, стрілецькі та повстанські пісні.

Разом із розвитком нації видозмінюється і мистецтво. Пісня нікуди не зникла – лише трансформувалася, щоб відповідати духу доби і потребам народу. Пісня і нині залишається провідним жанром творчості українців, особливо у час війни.

Музика воєнного часу найяскравіше виявляється у музикуванні військових. Очевидно, що вони не є професійними творцями, їх музикування має імпровізаційний характер (за принципом: що бачу – те і відтворюю). Пережитий досвід, пропущений крізь себе, далі інтерпретується у музичних формах. Тому така музика дуже експресивна. Мета такого музикування – зрозуміла: відволіктись від нав'язливих трагічних думок, вийти з депресивного стану. Особливість такого роду творчості дозволяє перенестись в інший світ: ліричний або мрійливий, світлий чи ностальгічний, словом – особистий. З іншого боку, пронизана героїкою та патріотизмом, пісня надихає на звершення, дає сил, щоб вистояти, а це те, без чого не обійтись людині, що повсякчас знаходиться в окопах, під обстрілами.

Прикладом такої творчості може слугувати пісня Павла – хлопця з мого рідного містечка Мукачева «Моя перемога». Музика емоційно розповідає про незламність українців, які, попри розлуку, продовжують боротися за власну землю.

Кадр з кліпу *«Моя перемога»*

З початком війни кардинально змінилася наша реальність, травмувалося наше світосприйняття. В цьому випадку музика постає психотерапевтичним засобом, завдяки якому людина може відволіктись від гнітючих думок. Це музика нових особистостей, що прагнуть поділитися власними переживаннями. Тут є і хороші спроби, серед яких можна відзначити ліричні замальовки молодого співака Tery, котрий випустив кілька воєнних альбомів («Теплий сніг», «Чи я роблю щось не те»).

Tery. Альбом *«Теплий сніг»*

Однак, цілком недоречним виглядає дует Kristinko і Dima

Prokorov «Вірю не вірю». У їх композиції поєдналися досить приземлений текст про високі почуття з примітивною мелодією з мотивною повторністю, що опирається на прості гармонічні звороти. Цей мікс, здавалося б, не повинен викликати захоплення. Проте, за численними переглядами на YouTube, як не сумно, ми можемо зрозуміти: людям таке подобаться (?!).

Кадр з кліпу «Вірю не вірю»

Випадки такої «творчості» непоодинокі. Знаходяться й «артисти», що звертаються до воєнної проблематики задля власної вигоди. Прикладом тут можуть слугувати композиції Потапа «Волонтер», Hanimike «Дика дичка», Lushchinska «Гопак», Маши Кондратенко «Ванька-встанька». Усі ці пісні є нічим іншим, як цинічним пристосуванням до нових умов. Виконавці пишуть примітивну музику та недоречні тексти, тим самим применшуючи роль ворога, який все ще сіє смерть та

розбрат на окупованих територіях. По-новому розкрився феномен так званої «шароварщини», що формує хибне уявлення про нашу культуру, знецінюючи її. Кліп Анни Трінчер і Positiff «Який ти козак?» вражає дорогими декораціями, костюмами, блискучими спецефектами і нехитрим, але дієвим монтажем. Але слова: «Яка ти козачка, який ти козак? – Я дика хижачка, я дикий хижак», – складають враження, що до створення самої пісні автори доклали мінімум зусиль. Якщо на постановку витрачається багато грошей, але врешті ми отримуємо неякісний музичний продукт, то закрадається доволі просте питання – для чого створювався подібний трек? І логічною відповіддю видається бажання щонайменше похайпувати, здобути популярність або, якщо пощастить, заробити.

Проте, незважаючи на подібні «шедеври», що заповнили український радіоефір, якісних, гарних композицій стає дедалі більше. Бо співати українською стало модно. Уже майже не чути у нашому звуковому просторі російську неякісну попсу. Тепер колишні музиканти-кумири, на кшталт Потапа, отримують заслужену критику. Вони поступаються місцем

прогресивній молоді, яка щиро творить актуальне мистецтво, в не вкладає свою душу. Пісні ENLEO, Артема Пивоварова, ARKUSH, YAKTAK, TALİ – це музика нової генерації. Вона цікава й оригінальна, часто виникає на ґрунті народних традицій, а не показової псевдокультури. Не варто забувати і про корифеїв української сучасності: «Океан Ельзи», «Без обмежень», «Скай», «Бумбокс». Вони продовжують створювати музику і надихати молодих виконавців.

*Ловіть файний плейлист від теоретиків!
(автор: Анна Каплан)*

Отже, незважаючи на складний для України час, музика не відійшла на задній план: з'явилося багато нових та цікавих артистів, що тільки починають розкривати свій потенціал. Війна стала поштовхом для нашої самоідентифікації як українців. Як казав відомий політик В. Чорновіл: «Україна починається з тебе».

І нині ми, як ніколи, розуміємо його слова та беремо їх як гасло життєтворчості.

Микола АНТОНОВ

В ЄДНОСТІ НАША СИЛА!

Цього року 1 жовтня ми відзначаємо аж три свята, серед них – День захисника Вітчизни. Це свято по-особливому відгукується в серцях українців.

Саме завдяки нашим захисникам ми маємо можливість жити, любити та вірити у перемогу нашої країни і впевнені, що з таким героями вона точно на нас чекає.

Напередодні свята Ужгородський музичний фаховий коледж імені Д.Є.Задора гостинно запросив поціновувачів мистецтва на концертну програму “В єдності наша сила!” Унісон скрипалів (кер. Н.А.Шіпош), духовий оркестр (кер. Заслужений артист України Ф.Ф. Томич), хор студентів (кер. О.А.Зюбрицька) та талановиті студенти-солісти у натхненному виконанні шедеврів української й світової класики виразили безмежну вдячність мужнім захисникам Вітчизни.

Унісон скрипалів (кер. Н.А.Шіпош)

Кожен день, стоячи на захисті кордонів нашої Батьківщини, воїни-захисники здійснюють надзвичайний подвиг, за який ми їм безмежно вдячні. Щомиті кожен з них доводить, що гідний носити високе звання Захисника України.

Нехай віра українців оберігає Вас, дорогі захисники, від ворожої зброї, а любов до країни не вичерпується навіть у найскладніші миті! Бажаємо всім захисникам і захисницям миру, віри, стійкості та мужності! Нехай з Вами завжди буде любов і підтримка рідних, а в очах ніколи не згасає вогник життя! Дякуємо, підтримуємо та міцно обіймаємо!

Фото: [Новини](#)

Відвага, безстрашність та патріотизм наших бійців надихає і мотивує нас творити й працювати на благо держави. Тож не забуваймо допомагати нашій армії, наближаючи Україну до перемоги!

Анна КРЕГУЛ

НАЙВЕЛИЧНІШЕ З МИСТЕЦТВ!

Пересічна людина, мабуть, ніколи не задається питаннями: «Що таке музика? Для чого вона існує?». Здається, це не вода або повітря, без якого наше життя неможливе. Водночас це те, що ми чуємо щоденно, без чого не уявляємо свого життя, навіть якщо не помічаємо цього. Все тому, що музика посідає особливе й неповторне місце в кожному серці. Навіть у моменти, коли ти хочеш забути все, музика тебе не покидає. Вона, немов вірний друг, супроводжує нас по життю, допомагаючи й надихаючи.

Музика – це духовність, емоції, цінності, щось піднесене й невловиме. Всі, хто хоч якось дотичний до цього прекрасного мистецтва, кожен хто створює, популяризує чи навіть слухає музику – робить неоціненний вклад у духовне збагачення і культуру людства.

Фото: [Городок.City](#)

Адже від початку свого існування музика ні на мить не припиняла збагачувати людське життя. Вона об'єднує нас незалежно від національності, соціального статусу чи віку. Мелодії і ритми перетинають кордони і створюють неймовірний світ образів, що резонують у серцях кожного з нас.

Тож з нагоди міжнародного Дня музики вітаю усіх, хто причетний до цього найвеличнішого з мистецтв і бажаю музикантам натхнення й нових творчих звершень!

Анна КРЕГУЛ

ВІТАЄМО З ДНЕМ ПРАЦІВНИКА ОСВІТИ!

Шановні викладачі! З нагоди Вашого професійного свята ми висловлюємо неймовірну вдячність і пошану за Вашу важливу, кропітку працю. Завдяки Вам ми не просто здобуємо нові знання, а й отримуємо мотивацію, натхнення і задоволення від цікавих лекцій і захопливих історій. Адже Ви, як справжні викладачі, вкладаєте в нас не тільки мудрість, а й свою душу.

Від щирого серця бажаємо Вам безмежної радості від роботи, працьовитих учнів і невідомого бажання надалі займатись улюбленою справою, адже Ви є для нас наставниками, прикладом, людьми, котрих ми завжди згадуватимемо з повагою і словами вдячності. Своїм досвідом і знаннями Ви виховуєте нове покоління, роблячи цінний вклад у майбутнє. Вітаємо!

*Студенти 3-го курсу
спеціалізації «Теорія музики»*

Тетяна РОСУЛ – головний редактор

Редакційна колегія:

Микола АНТОНОВ
Вікторія ГОДЬМАШ
Анна КРЕГУЛ

Лена КРЕГУЛ

Верстка і дизайн – Микола АНТОНОВ & Анна К.